

**R.P. Leonardii Lessii E Societate Iesu Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hymenianis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicæ Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. Vtrum ex carne humanâ, & naturâ diuinâ potuerit fieri vna natura
integra per compositionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

22 Quæst. 2. De modo unionis Verbi Incarnati. Art. 1. Dub. 1. 2.

ramen est manifestè contra Scripturam. Act. 7. Stephanus vidit Filium hominis flantem &c. & cap. 17. Statuit diem in quo indicabit orbem in Viro, id est, Christo homine.

Concil.
Chalce:
contra Eu-

Eadem veritas probari potest ex multis Concilijs, quæ docent in Christo manifestè integrè & impermixtè duas naturas; & propter unionem, numquam illarum distinctionem esse sublatam. Concilium Chalcedonense expressè congregatū est contra hanc hæresin: Cùm in eo Actione 1. recitaretur confessio Eutychetis, & Diocorii duas naturas ante incarnationem, vnam tantum post fusile, omnes fucclamarent vna voce, *Anathema, qui ita sentunt.* Actione 5. in definitione fidei si dicunt: *Constitutus in novissimis diebus, filium Dei unicum, in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, mutuose, inseparabiliter cognoscendum, namquā sublatā differentiam naturarum propter unionē.* Idem postea in multis alijs definitum. Estque hoc ipsum, vnum ex illis, quæ interrogatur Episcopus consecrandus: *Credis filium Dei Christum ex duabus naturis & in duabus naturis?* vt patet ex Carthaginensi iv. cap. 1. Vide Thodoretum in dialogo *Impatibilis*, vbi plurima testimonia Patrum colligit. Sed

Quid sit
Verbum
carnem
fieri.

Obiectunt Primo, Ioannis 1. dicitur: *Verbum caro factum est.* Qui modus loquendi significat transmutationem, vel conuersiōnem in carnem: vt patet ex simili Ioan. 2. *Aqua vnum factum est.*

Respondeo, Locutiones sunt accommodandæ rebus; vnde non semper hac locutio significat conuersiōnem: vt enim persona existens dicatur aliquid fieri, non est necesse ipsam à suā naturā defiscere, & in aliud mutari; sed sufficit ut aliquid sibi acquirat nouo modo. Sic *Verbum* dicitur *factum caro*, quia illā afflūpsit, & sibi astrinxit in unionem hypostasis: sicut Christus dicitur *factus Pontifex*, ad Hebr. 7. Et *factus pro nobis maledictus*, ad Gal. 3. *Acceptissime formam servi*, ad Philip. 2. Apprehendisse semen Abrabae, ad Hebr. 2. Ita respondet Theodoretus dialogo *Inmutabilis*, & alij Patres.

Obiectur Secundò, In Concilio Chalcedon. Actione 1. recitatà epistolâ Cyrilli Alexandrini ad Ioannem Antiochenum, Eustatius Episcopus Betritensis dixit Cyrilium scriptissime non esse in Christo duas naturas intelligendas, sed vnam incarnatam.

Respondeo, Illa verba non reperiuntur in Cyriollo; & quidam Patres in Concilio affirmabant esse Eutychetus. Dici tamen potest ea quæ in epistolâ istâ habetur, exponenda esse in eo sensu, quo valent contra Nestorium, quo scripta sunt: scilicet non esse duas naturas per se subsistentes, sed substantialiter unitas, vt ibidem dicitur. Alia locutiones, quæ in eadem Epistolâ habentur, difficultatem non habent: vt quod natura verbi dicitur *Incarnata*, sensus enim est, carni unita. Quomodo & caro à Patribus dicitur *Deficiata*; id est, diuinitati unita.

DUBIUM II.
*Vtrum ex carne humana & natura divina,
potuerit fieri una natura integræ per
compositionem?*

N

Otandum est, quosdam hereticos ita sensim, quasi diuina natura suppletat locum

animæ rationalis. Refert hoc Epiph. hæresi 69. de Arianis, & August. hæresi 55. de Apollinari.

Respondeo; Fieri nequit, vt ex vnione Verbi & carnis, constituta fuerit vna natura per modum compositionis. Probatur, quia ostensum est, in Christo esse completam hominis & Dei naturam: atqui ex duabus naturis perfectis, non potest fieri vna; alioquin omnes possent in vnam conflari, quod maxime locum habet in natura diuinâ, quæ omnibus modis est completa. Secundò, Si conflaretur ex carne & Verbo vna natura, hoc ideo fieret, quod Verbum supplet locum animæ rationalis, vt volebant Ariani & Apollinaris: atqui Verbum non potest esse forma corporis; aut edere functiones illas vitales, quæ animæ rationalis edit: ergo &c. Tertiò, Quia natura resultans ex hac vniione, esset communicabilis pluribus, ac proinde possent esse plures Christi, vt colligit Damasc. lib. 3. cap. 3. de fide orthodoxa. Antecedens patet; tum quia id in omni alia natura ex materia & formâ conflatâ videamus; tum quia si natura diuina potest tamquam forma communicari carni & materiæ corporali; multo magis poterit pluribus indiuiduis.

Dices Athanas. In Symbolo ait: *Sicut anima rationalis & caro, unus est homo: ita Deus & homo unus est Christus:* atqui ibi est vnum per compositionem: ergo & hinc.

Respondeo; Hanc similitudinem non esse spe- explicatur & standam quoad omnia: Nam anima & corpus quomodo sunt partes essentiales incompletæ, habentes par- Deum & hominem, ita substantias. Diuina autem & humana na- unus turæ sunt completae, habentes existentias perfe- Christus; etas & totales: & natura diuina habet etiam cō-sufficiens anima- pletam sufficiens, humana autem in Christo nalis & nullam nec totalem nec partiale. Valet autem caro, unus in eo, quod vtraque vno sit substantialis; & per se homo. vtramque fiat, vt duæ naturæ existant in vna personâ: sicut enim ex vniione animæ & corporis consequitur, vt duæ naturæ existant in vna personâ: ita ex vniione humanae naturæ cum diuinâ fit, vt illæ duæ naturæ existant in vna personâ Verbi. Denique Sicut corpus vnitur animæ, vt sit cius organum coniunctum; ita humanitas Verbo. Vide D. Thom. I. 4. contra Gentes cap. 41. Et Caïtan. tom. 3. Opusculor. tract. 1. oratione. 2.

ARTICVLVS I I.

*Vtrum vno Verbi Incarnati fa-
cta sit in personâ?*

R

Espondetur: Vno Incarnationis est facta in personâ Verbi, ipso præbente suam sufficiens naturam humanae. Sensus est, natura diuina & humana per incarnationem sunt unitæ in Verbi personâ præbente utrique sufficiens. Vbi

Notandum est, tripliciter aliqua posse vniiri. Primò; essentialiter, cùm ex vnitatis refutat vna essentia; sic vniuntur forma & materia, genus & differentia. Secundò; Accidentaliter, vt accidens cum subiecto. Tertiò; Hypostaticè, vt natura cum suo supposito; vel cum ratione hypostaticâ, quæ suppositum constituit: hæc vocatur vno in persona, seu in supposito; vel melius vno hypostatica. Vno partium integralium non est ad propositum.

D V B.